

Naslov:

PRAZNA KASA I SOCIJALNA DRŽAVA

06.06.2008. Pravda

„Državna kasa je prazna“, kako samo evropski zvuče reči ministra finansija Cvetkovića. „Nećemo odobriti državi da se zadužuje“, odaziva se guverner Jelašić. „Inflacija će u Srbiji biti preko 20 odsto“, kažu ekonomski stručnjaci. „Penzije se mogu povećati samo tako ako se plate smanje ili otpuste i oteraju neki državni službenici“, dodaje Jelašić. „Može nas spasti samo neka velika prodaja nečega što je preostalo od većih firmi“, uzvikuju svi u jedan glas.

Srbija se po hiljaditi put uzalud suočava sa činjenicom da posle 2000. godine živi i preživljava prodajom onih dobara koja su stvorile generacije u prethodnih 55 godina. Naša vlast mrzi period socijalizma upravo zato što živi od onoga što je stvoreno u njegovo vreme. Mrze socijalizam ali su im mile pare kad prodaju ono što je narod stvorio u vreme socijalizma. Naši novi preduzetnici i bogataši u najvećoj su meri oni koji su „omastili svoje brke“ upravo na pljački ove imovine.

Niko ni da priupita da nisu ti ministri isparznili taj budžet u dve predizborne kampanje, predsedničkoj i onoj za parlamentarne izbore.

Ostaću trajno upitan zašto su naši preduzetnici toliko za evropske integracije a protiv izolacije kada je najveći deo njihovog bogatstva stvoren upravo u sankcijama. Sankcije, izolacija i samoizolacija njihov su prirodni ambijent. Tu oni plivaju kao ribe u vodi. Strepim za njihov kapital ako se u bilo šta civilizovano integrišemo. Mislím da se neće snaći i da ćemo se zbog njihovog nesnalaženja obrukati kao nacija. Jer, najveći deo Srbije živi svoj život preko njih. Sa najvećim uzbuđenjem se u Srbiji očekuje ne samo evropski šampionat u fudbalu već i trka za veću i dužu jahtu i veći ili manji broj aviona naših tajkuna.

U državnoj kasi nema para i sve ih je manje što smo bliže EU. Tajkuni su sve bogatiji. Većina stanovništva živi u bedi i nemaštini. Nikakve perspektive nema kada se proda ono što je preostalo, još svega pedesetak tendera. Sve drugo spržile su naše evropejske vlasti uz pomoć ešalona raznih ekonomskih stručnjaka i prevaranata koji su se napunili parama od pljačkaških provizija. Po nekoliko stotina evra dobiće ljudi u Srbiji zato što će biti prodata javna preduzeća i što ni Srbiji ni tom jadnom narodu neće ostati ništa. Ali, užiće i on preko svojih predstavnika koji će sedeti u Londonu, Parizu ili Moskvi ili na svojim jahtama i vilama. Pa, ne može svima biti lepo. Do njih više neće moći da dođu ni lideri političkih stranaka koji se sada od njih ne razdvajaju. Šta će političke stranke opljačkanoj i nepostojećoj zemlji? Vlast više neće imati čime da vlada. Srbija neće imati nijedan resurs. Iz stanja nadzirane nezavisnosti preći će u zemlju koja će se uzdati samo u to da je nezavisno Kosovo povuče u Evropu.

U takvoj situaciji mi slušamo priče o socijalno odgovornoj vladi. I to od istih onih ljudi koji nam saopštavaju ogoljene činjenice o propasti javnih finansija i bankrotu državne kase. I to nije dovoljno, moramo da slušamo i lidere političkih stranaka koje navodno okupljaju i rukovode principi socijalane države. Može li u to neko normalan poverovati? Zar nije sramota bilo koga ko se poziva na socijalnu državu ili socijaldemokratiju da priča o nekoj socijalno odgovornoj vladi. Barjaktari tranzicije pretvaraju se da brinu o narodu. Zar nije još veća sramota lidere stranke koja je navodno penzionerska da ne kaže nijednu jedinu reč o ovim činjenicama i političarima koji su državu doveli u ovu situaciju već da lažu svoje birače kako će se popraviti položaj pensionera kad nema para ni za ono što su dosada dobijali?

Za ekonomsku politiku koja je u Srbiji vođena očito da nema drugog prideva osim „kriminalna“, kako je rekao naš, inače odmereni, ekonomista Danijel Cvjetićanin.

Umesto da se Srbija i njeni političari suočavaju sa ozbiljnim pitanjima oni u centar interesovanja stavljaju neku nepostojeću kandidaturu sa EU. Čitava ta politička bulumeta nije nikada ni videla neki Sporazum o pridruživanju EU, niti zna koliko članova i strana ima taj sporazum, ali hoće da potpišu pa živi ili mrtvi. Neki od njih ne znaju da se dokumenti ne mogu više potpisivati palcem umočenim u mastilo kako su navikli.

Da sva ova kupljevina od liderčića, strančica i navodnih predstavnika socijalno potlačenih slojeva i penzionera ima stida, srama i prst obraza moglo bi im se reći: „Kako vas nije stid i sramota!“. Ovako, ništa.

Ali zato Srbija ima spasitelja i živi dokaz napretka Srbina kao čoveka i uopšte kao predstavnika ljudske vrste, pravog lidera i oličenje srpskog domaćina. On sada vodi SPS, PUPS, Jagodinu, a treba mu dati i celu Srbiju. Reč je, naravno, o Draganu Markoviću Palmi, prvom evropejcu Srbije i pravim, prvim i iskrenim saradnikom Haškog Tribunala. Pravom Novosrbinu.

Kada smo već kod Srba ne mogu da se ne setim kako je u Stambolu car upitao Marka Kraljevića: „Pošto bi se poturčio Marko?“. Starinski Srbin Marko odgovori: „Za inat, čestiti care“. Danas novi Srbi odgovaraju sa: „Koliko košta?“. Nema šta, napredovali smo i postali socijalno odgovorni.

Milorad Vučelić